

Institutiones Theologicae Ad Usum Seminariorum

Simonnet, Edmond

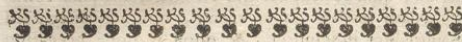
Venetiis, 1731

Resp. 1. Actu peccati physicè præterito, manet aliquid in homine, vi cujus verè dicitur peccator % maculatus, donec illi peccatum ab eo commissum, & physicè præteritum condonetur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83594](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83594)

ex qua secutura erat; quia voluit illam saltem interpretativè, & volendo, liberè & scienter transgressus est præceptum positivum, quod præcipiens actum, hoc ipso prohibet omnem ejus nolitionem, sive formalem, sive interpretativam tantum.

Dices. Omisso in casu proposito punitur. Ergo est peccatum formaliter. *Resp.* neg. conseq. Nam ut justè puniatur, sufficit quòd sit effectus peccati, moraliter perseverantis. Sic in non renatis, juxta S. Augustinum, punitur concupiscentia, non quia est peccatum formaliter, sed quia est effectus peccati, moraliter permanentis in posteris Adami, donec renascantur. Vel, si vis, quod eodem redit, omisso in casu proposito punitur, quia cum actu, quo causa illius posita est, moraliter permanente, & ipsam moraliter informante, constituit totum quoddam in æstimatione morali, quod pœna dignum est; sicut, juxta doctrinam S. Augustini, concupiscentia punitur in non renatis, quia cum peccato Adami in illis moraliter permanente, ipsamque moraliter informante, constituit totum quoddam in æstimatione morali, quod odio Dei & pœna dignum est.

DISPUTATIO IV.

De macula & pœna peccati.

ARTICULUS I.

Utrum peccatum mortale inducat maculam, & quotuplicem inducat.

RESPONSIO I.

Actu peccati physicè præterito, manet aliquid in homine, vi cuius verè dicitur peccator & maculatus, donec illi peccatum ab eo commissum, & physicè præteritum, condonetur.

Prob. 1. pars, ex Script. Nam Luc. cap. 5. dicitur: *Exi a me, quia homo peccator sum, Domine.* Et cap. 7. *Mulier, quæ erat in civitate peccatrix.* Et Matth. cap. 9. *Multi publicani & peccatores... discumbebant cum Jesu.* *Prob. etiam 2. pars ex Script.* Nam dicitur Josue cap. 22. *Usque in presentem diem macula hujus sceleris in nobis permanet.* Et Hierem. cap. 2. *Maculata es in iniquitate tua coram me.* Et Matth. cap. 15. *Quod procedit ex ore, hoc co inquinat hominem.* Hinc quibus peccata remittuntur, dicuntur ablui & mundari. Sic dicitur 1. Cor. cap. 6. *Abluti estis, sanctificati estis.* Et 2. Corinth. cap. 7. *Mundemus nos ab omni inquinamento carnis & spiritus.*

RESPONSIO II.

In homine peccatore duplex est macula, quarum prima consistit in peccato commissio, physicè quidem præterito, sed moraliter permanente, donec condonetur; altera verò in privatione gratiæ sanctificantis, ut voluntaria in peccato, cuius est effectus.

Et 1. quidem, quòd peccatum commissum, physicè præteritum, sed moraliter permanens, sit macula, facilè probatur. Nam illud deturpat & scædat animam, quod eam reddit Deo odibilem: quid enim potiori jure scædum & turpe dici potest, quàm illud, quo anima Deo invisâ efficitur? Atqui peccatum mortale tandiu reddit animam Deo odibilem, tandiu in ea moraliter permanet. Ergo tandiu in ea moraliter permanet, tandiu deturpat & scædat eam. Hinc illud Hier. cap. 2. *Maculata es in iniquitate tua coram me.* Et illud Apocal. cap. 22. *Qui in sordibus est, sordescat adhuc: Qui jam plurimorum reus est peccatorum, prioribus nova superaddat.* Vides peccata in Scriptura sordes nominari.

Dices. Ut peccatum commissum, & physicè præteritum, per se maculet animam, tandiu non con-

donatur, requiritur saltem ut in se moraliter perseveret, donec condonetur. Atqui non perseverat moraliter in se, sed tantum in effectu suo, nempe in privatione gratiæ sanctificantis. Ergo non potest animam maculare per se, sed ad summum per solam privationem gratiæ sanctificantis. *Resp.* neg. min. Et dico omne peccatum commissum, quamvis physicè præteritum, adhuc, donec condonetur, permanere in se, non quidem physicè, sed moraliter, seu in æstimatione morali; vel, si vis, quod eodem redit, permanere in se, donec condonetur, non quidem actu & formaliter, sed virtualiter & æquivalenter, in ordine ad maculandam animam. Quod ut intelligas,

Observa. Cùm quodlibet peccatum mortale sit gravis offensa Dei, ex quolibet peccato mortali nascitur in peccante dignitas ad odium & pœnam, & in Deo jus ad odiendum peccantem, & illum puniendum. Quod jus ex natura rei manet integrum Deo, quamvis peccatum physicè prætereat; & tandiu manet integrum, tandiu non ei renunciat Deus, seu, quod idem est, tandiu Deus peccatum, physicè præteritum, non condonat. Unde peccatum commissum, quantumvis physicè præterierit, perinde se habet ex natura rei in ordine ad dignitatem odii & pœnæ in peccatore, & jus indignandi & puniendi in Deo, perinde, inquam, se habet ex natura rei, donec à Deo condonetur, ac si adhuc esset actu & physicè præsens. Ergo tandiu non condonatur à Deo, in ordine ad effectus illos morales ex natura rei permanet virtualiter, æquivalenter, moraliter, seu in morali æstimatione, & in ordine ad effectus illos morales æstimari potest & æstimatur ut actu & physicè præsens. Ergo tandiu à Deo non condonatur, tandiu virtualiter, æquivalenter & moraliter in se permanet in ordine ad effectus illos morales. Atqui tandiu in se permanet aliquo modo in ordine ad effectus illos morales, tandiu eodem modo in se permanet ad maculandam animam: dignitas enim ad odium & pœnam æternam non potest non esse quædam animæ scæditas & turpitudò. Ergo tandiu peccatum, physicè præteritum, à Deo non condonatur, tandiu in se virtualiter, æquivalenter & moraliter permanet in ordine ad maculandam animam; & consequenter peccatum, physicè præteritum, per se & secundum se maculat animam, tandiu à Deo non condonatur.

2. Quòd etiam privatio gratiæ sanctificantis, ut causata per peccatum, sit animæ macula, probatur. Quia illud maculat animam, propter quod anima est Deo odiosa. Atqui anima Deo odiosa est propter privationem gratiæ, per peccatum inductam; Deus enim odit animam peccatoris, quia sua culpa caret ornatu, nitore suo, pulchritudine sua, seu quia sua culpa caret gratia, quæ est ornatu, nitore & pulchritudò illius. Ergo, &c. Hoc argumentum suggerit S. Thomas hic quæst. 86. art. 1. ad 3. ubi sic ait: *Macula non aliquid positivè in anima, nec significat privationem solam, sed significat privationem quandam nitoris anime in ordine ad suam causam, quæ est peccatum.* Privatio igitur gratiæ sanctificantis, saltem ut conjuncta cum culpa moraliter permanente, cuius est effectus, & ab ea moraliter informata, est quædam animæ difformitas & turpitudò, propter quam Deo ingrata est & invisâ.

Dices. Deus non potest esse causa maculæ animæ, Atqui tamen est causa privationis gratiæ sanctificantis: sicut enim solus Deus producit gratiam sanctificantem, ita solus illam corrumpit, subtrahendo concursum illius conservativum. Ergo falsum est, quòd privatio gratiæ sanctificantis sit animæ macula. *Resp.* Deus nec est nec potest esse causa maculæ morali animæ, quia macula morali animæ consistit in peccato, cuius Deus nec est nec potest esse causa. At potest causare maculam physicam animæ; potest enim in vindictam peccati commissi subtrahere concursum conservativum gratiæ sanctificantis, ex qua subtractione consequitur gratiæ sanctificantis carentia